

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4323203305
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Konštiaková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4323203305.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Konštiakovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. E. XX/XX, 2. F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. E. XX/XX, obaja zastúpení advokátom: Mgr. Richard Bebjak, so sídlom Bratislava, Lermontovova 14, proti žalovanému: Prvá stavebná sporiteľňa a. s., Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s. r. o., so sídlom Bajkalská 13, Bratislava, IČO: 36 860 662, o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 5Csp/46/2023-229 zo dňa 1. augusta 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcom v 1. a 2. rade **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že úver poskytnutý na základe zmluvy o medziúvere zo dňa 19.09.2013, uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov. Druhým výrokom rozhodol, že žalobcovia majú nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2, 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako aj § 7 ods. 3, 4 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali proti žalovanému určenia, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkový. V podanej žalobe poukazovali na skutočnosť, že ako spotrebiteľia dňa 19.09.2013 so žalovaným ako dodávateľom finančnej služby uzavreli zmluvu o medziúvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný žalobcom poskytol medziúver - spotrebiteľský úver na dobu určitú vo výške 12.600,- eur. Tento úver sa zaviazali splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 75,50 eura pri úrokovej sadzbe 6,59 % ročne, pričom počet splátok bol dohodnutý 256, RPMN bola určená 7,6 % a priemerná hodnota RPMN 18,63 %. Celková čiastka medziúveru bola 34.366,62 eura. V zmysle článku VIII. bod 8.1 zmluvy o úvere poplatok za spracovanie úveru, ktorý si veriteľ zaúčtoval tak, že celková suma poukazovaných peňažných prostriedkov úveru bude znížená o výšku tohto poplatku. Okrem toho podľa sadzobníka poplatkov pre fyzické osoby platného od 10.06.2013, poplatok za spracovanie stavebného úveru, medziúveru vrátane zmluvnej dokumentácie pre stavebný úver predstavuje sumu 20,- eur a 1,2 % z cieľovej

sumy medziúveru. Žalobcovia ďalej uviedli, že majú postavenie spotrebiteľa a na predmetnú zmluvu o úvere sa vzťahuje aj ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čo vyplýva aj z článku XI. bod 11.1 ustanovenia zmluvy o úvere, pričom bolo potrebné aplikovať aj Občiansky zákonník. Podľa ich názoru zo zmluvných ustanovení zmluvy o medziúvere a sadzobníku poplatkov tak žalovaný z poskytnutých finančných prostriedkov vo výške 12.600,- eur na základe ustanovenia bod 8.1 a sadzobníka poplatkov si zaúčtoval poplatok za stavebný úver vo výške 20,- eur a poplatok vo výške 151,20 eura za spracovanie medziúveru, čo predstavuje 1,2 % z cieľovej sumy. Žalobcom tak bola na účet poskytnutá len suma vo výške 12.428,80 eura, s ktorou mohli reálne disponovať a nie suma 12.600,- eur ako je deklarovaná v zmluve o medziúvere. Z uvedených dôvodov bola tak v úverovej zmluve nesprávne uvedená celková výška spotrebiteľského úveru ako podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poukazom na § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda ako keby tam tento údaj nebol uvedený vôbec, čo má za následok s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalobca tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zverejnené v Zbierke stanovísk č. 4/2022. V dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť a ani nie je správne vypočítaná výška RPMN, pretože dôsledkom neoprávneného zahrnutia poplatku za poskytnutie úveru, ktorý predstavuje celkový náklad úveru pre spotrebiteľa do celkovej výšky úveru, bude podhodnotená RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru. Z tohto dôvodu žiadali žalobcovia, aby súd určil, že takýto medziúver je bezúročný a bezpoplatkový.

3. Súd prvej inštancie prečítal listinné dôkazy (žalobu, zmluvu o úvere zo dňa 19.09.2013, sadzobník poplatkov pre fyzické osoby, vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného zo dňa 29.11.2023, rozpis splátok (čl. 38-47), výpis z účtu za r. 2013, žiadosť o úver bez záložného práva, súhlas s prijatím do poistenia pre nový úver zo dňa 09.09.2013, všeobecné podmienky pre stavebné sporenie pre fyzické osoby, tarifa sporenia pre fyzické osoby, amortizačná tabuľka pre medziúver a stavebný úver (čl. 62-64), vyjadrenie právneho zástupcu žalobcov zo dňa 08.02.2024, vyjadrenie žalovaného zo dňa 27.03.2024, listinné dôkazy (čl. 102-118), vyjadrenie žalobcov k vyjadreniu žalovaného, podanie žalovaného zo dňa 06.06.2024, listinné dôkazy (čl. 138-147), elektronické podanie právneho zástupcu žalovaného (čl. 180-183), dopyt (čl. 184), listinné dôkazy (čl. 185-199), stanovisko NBS k RPMN zo dňa 02.07.2024, výpis z Obchodného vestníka týkajúci sa žalobcov, súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za II. štvrtrok 2013 stav ku dňu 30.06.2013) a oboznámil sa s obsahom spisového materiálu, pričom zistil skutkový stav veci a mal za to, že žiadosťou o úver bez záložného práva požiadali žalobcovia dňa 09.09.2013 žalovaného o úver za účelom modernizácie bytu s tým, že žalobca v 2. rade bol zamestnaný u zamestnávateľa Byt Real, Tlmače a doterajšie záväzky u žalovaného mal vo výške 50 eur a ostatné záväzky vo výške 36 eur, pričom budúca splátka voči žalovanému mala byť 85,70 eura. Okrem toho žalobkyňa v 1. rade dňa 09.09.2013 udelila súhlas s prijatím do poistenia na nový úver typ A. Žalobcovia ako spoludlžníci a žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 19.09.2013 zmluvu o úvere č. 2829054907, na základe ktorej poskytol žalovaný medziúver/spotrebiteľský úver na dobu určitú. Výška medziúveru/úveru bola dojednaná 12.600 eur s tým, že úroková sadzba medziúveru bola dojednaná 6,59 % ročne. Počet splátok bol dojednaný 256 s tým, že splatnosť splátok úrokov z medziúveru bola dojednaná k 15. dňu v mesiaci. Zároveň výška mesačnej splátky úrokov z medziúveru vrátane poplatku za prijatie do poistenia bola dojednaná v sume 75,50 eura a tiež bola dojednaná výška stavebného úveru po pridelení cieľovej sumy vo výške 7.453,45 eura s úrokovou sadzbou 4,75 % ročne. Výška mesačnej splátky stavebného úveru bola dojednaná v sume 92 eur so splatnosťou k 15. dňu v mesiaci, pričom počet splátok bol dojednaný 106. Konečná splatnosť medziúveru/stavebného úveru bola dojednaná do 15.11.2043. RPMN pri stavebnom úvere bola určená 6,64 % ročne a RPMN pri medziúvere bola určená vo výške 7,60 % ročne. Priemerná hodnota RPMN ku dňu podpisu zmluvy bola určená 18,63 % ročne, pričom celková čiastka medziúveru, ktorú museli dlžníci zaplatiť bola dojednaná vo výške 34.366,62 eura. Zároveň bolo medzi stranami sporu dojednané stavebné sporenie s cieľovou sumou vo výške 12.600 eur s výškou mesačného vkladu 16,50 eura. Podľa článku III. účelom úveru bola podľa zákona č. 310/1992 Zb. modernizácia a obnova bytu, rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb, bytového domu alebo na udržiavacie práce na nich. Zmluvné strany si tiež v článku VIII bod 1 dohodli poplatok za spracovanie úveru, ktorý si žalovaný mal zúčtovať pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov úveru tak, že celková suma poukazovaných peňažných prostriedkov úveru bude znížená o výšku tohto poplatku. Podľa Sadzobníka poplatkov pre fyzické osoby bol poplatok za spracovanie stavebného úveru vo výške 20 eur a medziúveru vo výške 1,2% z cieľovej sumy, min. 100 eur, max. 999 eur. Súčasťou takejto úverovej zmluvy boli aj všeobecné podmienky pre stavebné sporenie pre fyzické osoby, ktoré bližším spôsobom upravovali vzájomné práva

a povinnosti strán sporu. Okrem toho súčasťou zmluvy bola aj amortizačná tabuľka pre medziúver a stavebný úver /čl. 62 - 63/, ako aj predpoklady pre výpočet RPMN. Zo splátkového kalendára z čl. 38 až 43 vyplýval časový harmonogram jednotlivých mesačných splátok medziúveru, pričom dňa 30.09.2013 mal byť zaplatený poplatok za spracovanie. Zároveň bol žalovaným predložený splátkový kalendár stavebného úveru za obdobie od 31.01.2035 do 01.11.2043 /čl. 44 - 47/, pričom sadzba RPMN pre fázu stavebného úveru mala byť 6,64%. Podľa výpisu z účtu pre rok 2013 žalobkyne v 1. rade bol dňa 24.09.2023 (poznámka odvolacieho súdu, správne malo byť 24.09.2013) zúčtovaný poplatok za spracovanie stavebného úveru resp. medziúveru. Zároveň dňa 24.09.2023 (poznámka odvolacieho súdu, správne malo byť 24.09.2013) bola žalobkyňou v 1. rade čerpaný medziúver vo výške 7.050,08 eura, 1.609,63 eura a 20,99 eura. Zároveň dňa 03.10.2013 došlo k ďalšiemu medziúveru vo výške 1.399,30 eura a dňa 17.10.2013 vo výške 2.368,80 eura. Z plánu splátok stavebného úveru /čl. 102 až 104/ vyplývala výška mesačnej splátky takéhoto úveru v období od 31.01.2035 do 01.11.2043 s tým, že hodnota RPMN bola 6,64%. Zároveň z plánu splátok medziúveru za obdobie od 30.09.2013 do 31.01.2035 /čl. 105 až 118/ vyplývala výška jednotlivých mesačných splátok s tým, že hodnota RPMN bola 7,60% pri čerpaní úveru vo výške 12.448,80 eura, ako aj pri čerpaní úveru vo výške 12.600 eur. Právny zástupca žalobcov vo svojom elektronickom podaní zo dňa 03.06.2024 uviedol, že podľa jeho názoru nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalovaný si kompenzoval poplatok za poskytnutie úveru vo výške 151,20 eura už na začiatku zmluvného vzťahu, čím ukrátil žalobcov o skutočnú výšku úveru dojednaného v zmluve, čo bolo v rozpore so záverom rozhodnutia Súdneho dvora EU v rozsudku C-377/14. K obdobnému názoru dospel aj NS SR resp. všeobecné súdu vo svojich rozhodnutiach. Zároveň žalovaný položil otázky na NBS s tým, že žalobcovia sa nevedeli vyjadriť k otázke skúmania bonity žalovaným, pretože takáto povinnosť vyplývala žalovanému ako veriteľovi s tým, že túto skutočnosť by mal preukazovať on. Zároveň žalovaný vo svojom podaní zo dňa 06.06.2024 zaslal otázky na NBS v súvislosti so správnosťou výpočtu RPMN. Právny zástupca žalovaného tiež vo svojom podaní /čl. 180 - 182/ uviedol, že žalovaný v čase schválenia predmetného úveru uplatňoval princíp obozretného podnikania, pričom schopnosť splácať úver preveril porovnaním výšky splátok refinancovaných úverov s výškou splátky nového úveru. Keďže výška splátky nového úveru /85,70/ bola nižšia ako súčet splátok refinancovaných úverov /86 eur/ a zároveň žalobcovia preukázali vyhovujúcu platobnú disciplínu v splácaní daných úverov, tak žalobcom vznikol nárok na takýto úver. Okrem toho žalovaný preveroval schopnosť splácať úver žalobcov tiež dopytmi do spoločného registra bankových a nebankových informácií s tým, že bolo zistené, že tí mali za posledných 12 mesiacov vyhovujúcu platobnú disciplínu. Okrem toho žalobca v 2. rade bol z dôvodu preverenia ekonomickej situácie preverený dopytom do Sociálnej poisťovne, kde bolo zistené, že žalobca je zamestnaný. Z listinného dôkazu /čl. 184/ vyplývalo, že žalovaný dňa 17.09.2013 urobil dopyt do Sociálnej poisťovne ohľadom zamestnávateľa žalobcu v 2. rade, pričom zistil, že ten je zamestnaný. Z dopytu do spoločného registra bankových a nebankových informácií, týkajúceho sa žalobkyne v 1. rade okrem iného vyplývalo, že tá mala záväzky splátkové v zostatkovej hodnote 1.626 eur s mesačnou splátkou vo výške 36 eur, záväzky nesplátkové vo výške 996 z titulu úverového rámca a záväzky z titulu kreditných kariet v zostatkovej hodnote 1.417 eur. Z dopytu do spoločného registra bankových a nebankových informácií, týkajúceho sa žalobcu v 2. rade okrem iného vyplývalo, že ten mal záväzky splátkové v zostatkovej hodnote 17.008 eur s mesačnou splátkou vo výške 322 eur, záväzky nesplátkové vo výške 996 z titulu úverového rámca a záväzky z titulu kreditných kariet v zostatkovej hodnote 1.417 eur. Národná banka Slovenska vo svojom stanovisku k RPMN zo dňa 02.07.2024 uviedla hodnotu RPMN pre fázu medziúveru v prípade čerpania úveru zníženého o poplatok za spracovanie medziúveru v celkovej výške 12.448,80 eura vo výške 7,60% a pre fázu stavebného úveru čerpaného vo výške 7.453,45 eura bola hodnota RPMN 6,64%. Zároveň v prípade, ak by bol poskytnutý medziúver vo výške 12.600 eur s tým, že by bol poplatok za spracovanie medziúveru zahrnutý spolu s mesačnými splátkami do celkových nákladov, tak by RPMN bola rovnaká vo výške 7,60%. Okrem toho podľa stanoviska NBS by v zmluve mal byť uvedený údaj o výške RPMN, predpokladajúci zjednotenie medziúveru a stavebného úveru do jedného úveru s tým, že v danom prípade by bola takáto RPMN vo výške 7,56%. Pokiaľ ide o priemernú hodnotu RPMN tak tá by podľa stanoviska NBS mala byť podľa údajov k 30.06.2013 pre "Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500 eur" pri zmluvnej splatnosti od 10 rokov uvedená vo výške 8,92%. Podľa výpisu z Obchodného vestníka žalobcov /čl. 219,220/ nebol na nich vyhlásený konkurz ani oddĺženie. Zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2013 "ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500 eur" od 10 rokov bola priemerná RPMN 8,92%. Zároveň vážený priemer priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov predstavuje 18,63%.

4. S prihliadnutím na zistené skutočnosti súd prvej inštancie považoval za preukázané a nesporné, že žalobcovia a žalovaný platným spôsobom uzavreli zmluvu o úvere, pričom žalovaný uzatváral túto zmluvu ako banka v rámci svojej podnikateľskej činnosti a táto zmluva mala formulárový charakter. Zároveň žalobcovia nemohli ovplyvniť jej obsah, ale museli prijať návrh takejto zmluvy, ktorú vopred pripravoval žalovaný s tým, že žalobcovia uzatvárali takúto zmluvu ako fyzické osoby - nepodnikatelia. V konaní tiež nebolo preukázané a ani tvrdené, že by žalobcovia uzatvárali zmluvu v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti resp. povolania, a preto súd považoval žalobcov za spotrebiteľov a žalovaného za veriteľa v zmysle § 2 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z. z., keďže išlo o spotrebiteľský úver tak, ako ho definuje § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Podľa názoru súdu tak s prihliadnutím na zmluvné podmienky úverovej zmluvy, ako aj účel úveru ho nemožno považovať za nespotrebiteľský úver uvedený v § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. Súd zároveň považoval za nesporné a preukázané, že žalobcovia ako dlžníci a žalovaný ako veriteľ uzavreli zmluvu o úvere, ktorá obsahovala jednak zmluvu o medziúvere, ako aj zmluvu o stavebnom úvere, pričom jej súčasťou tiež bola aj zmluva o stavebnom sporení. Na základe tejto zmluvy poskytol žalovaný žalobcom finančné prostriedky, a to z titulu zmluvy o medziúvere s tým, že pri poskytnutí finančných prostriedkov nebola vyplatená celá suma úveru vo výške 12.600 eur, ktorá bola dohodnutá v zmluve, ale len suma vo výške 12.428,80 eura, nakoľko bol započítaný poplatok za poskytnutie úveru v zmysle článku VIII. úverovej zmluvy. Súd sa najskôr zaoberal vzhľadom na predmet konania, či medziúver, ktorý bol poskytnutý zo strany žalovaného žalobcom, je bezúročný a bezpoplatkový, a to s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré uvádzali žalobcovia, a to, že bola v nesprávnej výške uvedená RPMN, resp. bola nesprávne uvedená výška poskytnutého úveru.

5. Keďže nebolo v odborných schopnostiach súdu preveriť správnosť výpočtu RPMN, a bez takéhoto odborného stanoviska nebolo možné jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností konštatovať dôvodnosť, resp. nedôvodnosť vznesených námietok strán sporu k správnosti RPMN, tak požiadal súd Národnú banku Slovenska o posúdenie správnosti výpočtu RPMN pri stavebnom úvere resp. medziúvere, ako aj správnosti uvedenia platnej priemernej RPMN v zmluve. Zo stanoviska NBS vyplynulo, že na základe kontrolného prepočtu RPMN pre fázu medziúveru predstavuje táto hodnota výšku 7,60 % pri čerpanom úvere vo výške 12.448,80 eur a pre fázu stavebného úveru predstavuje RPMN výšku 6,64% pri čerpaní úveru vo výške 7.453,45 eur. Tieto údaje zistené v stanovisku tak zodpovedajú údajom o RPMN obsiahnutým v spotrebiteľskej zmluve. Zároveň NBS vypočítala hodnotu RPMN pre medziúver a stavebný úver spolu, ktorá predstavuje 7,56%. Okrem toho podľa prepočtu RPMN č. 2 v prípade, ak by bol čerpaný úver vo výške 12.600 eur a poplatok za poskytnutie úveru vo výške 151,20 eura by bol zohľadnený spolu s mesačnými splátkami, tak by hodnota RPMN bola rovnaká ako so započítaním poplatku za poskytnutie úveru a to vo výške 7,60%. Podľa názoru súdu tak s poukazom na ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nemožno považovať medziúver resp. stavebný úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko hodnoty RPMN uvedené v zmluve pre fázu medziúveru a stavebného úveru, zodpovedali prepočtu hodnôt RPMN, ktoré vykonala NBS. Okrem toho tieto hodnoty neboli uvedené v neprospech spotrebiteľa a žalobcovia mali vedomosť o cene úveru, za akú im veriteľ úver poskytol. Súd tiež poukázal aj na skutočnosť, že v stanovisku NBS bola vypočítaná RPMN pre prípad, ak by žalovaný poskytol úver bez započítania poplatku, pričom výška RPMN by bola rovnaká a zodpovedala by RPMN určenej pre medziúver vo výške 7,60 %. Súd ďalej poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/36/2022 zo dňa 28.11.2023, ktorý dospel k obdobnému právnomu záveru na základe podobných skutkových okolností. Podľa názoru súdu bolo tak započítanie poplatku za poskytnutie úveru, pokiaľ vyplýval z dohody, prípustné a s poukazom na stanovisko NBS tak bola v správnej výške určená RPMN pre medziúver, ako aj úver a nebola určená v neprospech spotrebiteľov - žalobcov. Súd však dospel k záveru, že tento medziúver je bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu, že je v nesprávnej výške uvedená priemerná RPMN, nakoľko tá sa mala stanovovať k 30.06.2013, pričom podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za druhý štvrtrok 2013 pri úveroch ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v riadku 1. až 5. vo výške viac ako 6.500,- eur od 10 rokov, bola priemerná hodnota RPMN 8,92 %. V úverovej zmluve však priemerná RPMN bola uvedená 18,63 % ročne, pričom podľa názoru súdu tak žalovaný nesprávne uviedol túto priemernú RPMN, keď vychádzal z údajov o váženom priemere priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov za všetky typy spotrebiteľských úverov. Preto bol tento medziúver bezúročný a bezpoplatkový s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. y/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. d/ (poznámka odvolacieho súdu, správne malo byť b/) zákona č. 129/2010 Z. z. To, že bola nesprávne určená priemerná RPMN v úverovej zmluve, potvrdila aj NBS vo svojom stanovisku. Súd tiež považoval tento úver za bezúročný a bezpoplatkový aj z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného pri uzatváraní zmluvy preskúmať schopnosť

žalobcov splácať úver, a to s poukazom na ustanovenie § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. Podľa ustanovenia účinného v čase uzavretia zmluvy tento paragraf obsahoval len dva odseky a to povinnosť veriteľa posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver s odbornou starostlivosťou, pričom mal brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa, príp. účel spotrebiteľského úveru. Zároveň bol spotrebiteľ povinný veriteľovi na jeho požiadanie poskytnúť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti splácať spotrebiteľský úver. Súd sa najskôr zaoberal skutočnosťou, či žalovaný v čase uzavretia úverovej zmluvy skúmal schopnosť žalobcov splácať ich úver a to s poukazom na § 7 zákona č. 129/2010 Z. z.. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok ESD a to C-58/18, z ktorého okrem iného vyplývalo: "Článok 5 ods. 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni takej vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide vo veci samej, ktorou sa veriteľom alebo sprostredkovateľom úveru ukladá povinnosť, aby v rámci zmlúv o úvere, ktoré zvyčajne ponúkajú, vyhľadali najvhodnejší druh a najvhodnejšiu výšku úveru vzhľadom na finančnú situáciu spotrebiteľa v čase uzavretia zmluvy a účel úveru. Článok 5 ods. 6 a článok 8 ods.1 smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide vo veci samej, ktorou sa veriteľovi ukladá povinnosť zdržať sa uzavretia zmluvy o úvere, ak sa po preskúmaní úverovej bonity spotrebiteľa nemôže odôvodnene domnievať, že spotrebiteľ bude schopný plniť si povinnosti vyplývajúce z plánovanej zmluvy.". Podľa čl. 8 odsek 1 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS tiež členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Súdny dvor v rozsudku zo dňa 27.03.2014, LCL Le Crédit Lyonnais proti G. H., C-565/12 okrem iného uviedol, že najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne, alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity spotrebiteľa, a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov, ktorí sa takéhoto správania dopustia. Vyššie uvedené zákonné ustanovenie tak vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou s tým, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Cieľom zákonodarcu je tak efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Pri získavaní informácií o bonite spotrebiteľa za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza, ako z informácií, ktoré mu poskytne samotný spotrebiteľ, ako aj z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o spotrebiteľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je tak povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto povinnosť nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou. Preto veriteľ musí okrem iného analyzovať tak príjmy ako aj výdavky spotrebiteľa. Bolo nedostatočné, ak veriteľ sa uspokojil len s prehlásením spotrebiteľa o jeho príjme alebo osobných a majetkových pomeroch, pretože odborná starostlivosť predpokladá, že údaje, ktoré dlžník uviedol, si veriteľ aj overí minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka. /obdobne napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 33Cdo/2178/2018 zo dňa 25.07.2018 alebo 33Cdo/201/2018 zo dňa 20.03.2019/. Okrem toho aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-449/13 z 18.12.2014 vo veci Consumer Finance SA proti A. B. vyplývalo, že poskytovateľ úveru má dôkazné bremeno posúdiť úveryschopnosť dlžníka - spotrebiteľa na základe dostatočných informácií, ktoré sú podložené dokladmi a tým má byť zabránené, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne. Odborná starostlivosť podľa názoru súdu tak predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa. Dôležitou skutočnosťou je pri skúmaní bonity klienta aj využívanie verejne dostupných informácií / napr. údaje o životnom minime a ich porovnanie so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (obdobne napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018)/. Keďže od žalovaného možno požadovať preukázanie preskúmania schopnosti žalobcov splácať úver, tak bolo na žalovanom, aby preukázal, že takéto povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. boli splnené. Veriteľovi je tak uložená povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru, pričom ide o povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s prihliadnutím na dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa, ako aj účel spotrebiteľského úveru. Veriteľ zároveň musí posudzovať celkovú sociálno-ekonomickú situáciu spotrebiteľa, pričom schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti od frekvencie splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez

akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto veriteľ musí posúdiť spotrebiteľov osobný rozpočet a to tak z hľadiska jeho príjmov, ako aj výdavkov vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (musia byť tak posúdené konkrétne príjmy zo závislej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Podľa názoru súdu však žalovaný v dostatočnom rozsahu nepreukázal skutočnosť, že by skúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobcov splácať ich úver. Počas súdneho konania predložil žalovaný na preukázanie svojich tvrdení žiadosť žalobcov o úver, potvrdenie o dopyte do Sociálnej poisťovne či žalobca v 2. rade je zamestnaný, ako aj dopytom do SRBI o úverovej zaťažnosti žalobcov. Z predložených listinných dôkazov žalovaným ohľadom skúmania tejto schopnosti žalobcov splácať úver tak nebolo dostatočne preukázané, že by ten preskúmal tieto skutočnosti riadnym spôsobom s tým, že ide o hrubé porušenie takejto povinnosti, nakoľko žalovaný vôbec neskúmal príjem resp. zamestnávateľa žalobkyne v 1. rade v Sociálnej poisťovni a z predloženého dopytu do Sociálnej poisťovne ohľadom žalobcu v 2. rade mal súd za preukázané len to, že je zamestnaný. Tiež neboli preukázané žiadne výdavky spojené s bežnými nákladmi na strane žalobcov a pod. Žalovaný tak takmer bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľov poskytol žalobcom úver, a preto súd považoval takéto preskúmanie schopnosti splácať úver na strane žalobcov za nedostatočné, čo spôsobilo hrubé porušenie tejto povinnosti. Z tohto dôvodu bol tiež tento úver bezúročný a bezpoplatkový s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ ide o prípustnosť určovacej žaloby tak súd poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré umožňuje spotrebiteľovi podať takýto osobitný druh žaloby.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pretože žalobcovia boli úspešní v súdnom konaní v celom rozsahu, a preto im súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím súdu po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, vytýkajúc, že súd prvej inštancie dospel k vydaniu napadnutého rozsudku na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h), f) CSP. Následne mal za to, že súd nesprávne právne posúdil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu, že v úverovej zmluve bola priemerná RPMN uvedená v nesprávnej výške. Poukázal na § 9 ods. 2 písm. y) a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a bol toho názoru, že ak v zmluve absentovala jedna z náležitostí uvedená v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., čiže aj priemerná hodnota RPMN (písm. y), táto skutočnosť má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Podľa písmena d) platilo, že nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, má taktiež za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, teda ustanovenie písmeno d) predpokladalo, že spotrebiteľský úver bude bezúročný a bez poplatkov len za podmienky, že je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov a táto nesprávne uvedená musí byť v neprospech spotrebiteľa. Zákon tu teda v žiadnom prípade nespomínal priemernú sadzbu RPMN, ale uvádzal, že toto ustanovenie sa vzťahuje na inú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov, a to je náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. Zákon č. 129/2010 Z.z. jednoznačne rozlišoval prípad, kedy v zmluve absentovala nejaká náležitosť (písm. b/), od prípadu kedy určitá náležitosť bola v zmluve nesprávne uvedená (písm. d/). Ak by sa prijal názor súdu prvej inštancie, že neprávne uvedenie priemernej sadzby RPMN má rovnaké následky ako keby v zmluve nebola uvedená vôbec, tak to isté by muselo platiť aj o ostatných náležitostiach o spotrebiteľskom úvere a v tom prípade by § 11 ods. 1 písm. d) zákona nedávalo žiadny zmysel, keď nesprávne uvedenie RPMN treba považovať ako keby RPMN nebola uvedená vôbec, a teda na dôsledky porušenia povinnosti by sa aplikovalo ust. § 11 ods. 1 písm. b). Pri takomto výklade by samotné ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d) nedávalo žiaden zmysel. Z uvedeného dôvodu považoval za nesprávny názor súdu prvej inštancie v tom, že nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN má rovnaké dôsledky ako keby táto priemerná hodnota RPMN nebola uvedená vôbec. Takýto výklad zákona by bol v rozpore s § 11 ods. 1 písm. b) a d). Súhlasil s tým, že ak by v zmluve nebola uvedená priemerná hodnota RPMN, tak by to malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Zákon však nesankcionuje nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Taktiež dodal, že ani európske smernice, ktoré tvoria základ ochrany spotrebiteľa, týkajúce sa spotrebiteľských úverov, neuvádzajú priemernú hodnotu RPMN ako podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a toľž už nepredpokladajú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v prípade jej nesprávneho uvedenia v zmluve. Okrem toho žalovaný bol tiež toho názoru, že súd nesprávne dospel

k záveru, že úver považoval za bezúročný a bezpoplatkový aj z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného pri uzatváraní zmluvy preskúmať schopnosť žalobcov splácať úver, a to s poukazom na § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. V prvom rade poukázal na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý v tretej vete jednoznačne definoval, aké porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje za hrubé porušenie s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Čiže nebolo na posúdení súdu, či je toho názoru, že porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zo strany veriteľa má intenzitu hrubého porušenia, ale toto je jasne definované v ust. § 11 ods. 2 tretia veta, že musí dôjsť k hrubému porušeniu povinnosti zo strany veriteľa. K posudzovaniu schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa uviedol, že v čase schválenia predmetného úveru uplatňoval princípy obozretného podnikania, pričom schopnosť žalobcov splácať úver preveril porovnaním výšok splátok refinancovaných úverov s výškou splátky nového úveru. Nakoľko výška splátky nového úveru bola nižšia ako súčet splátok refinancovaných úverov a zároveň žalobcovia preukázali vyhovujúcu platobnú disciplínu v splácaní daných úverov, žalobcom vznikol nárok na takýto typ úveru. Nakoľko sa žalobcom vďaka poskytnutiu predmetného úveru znížilo mesačné splátkové zaťaženie, mal žalovaný za to, že socioekonomická situácia žalobcov bola žalovaným dostatočne preskúmaná. Taktiež zo žiadosti o úvere jednoznačne vyplývalo, že žalobcovia poskytli žalovanému aj ďalšie údaje o sebe, a to v rozsahu údajov o rodinnom stave, preto nebolo možné hovoriť o neskúmaní bonity. K posudzovaniu schopnosti splácať úver veriteľom bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver uviedol, že pred poskytnutím úveru boli obaja žalobcovia preverení dopytmi do spoločného registra bankových a nebankových informácií – dopytom bolo zistené, že žalobcovia za posledných 12 mesiacov mali vyhovujúcu platobnú disciplínu. Žalobca F. B. bol preverený aj dopytom do sociálnej poisťovne a bolo zistené, že je zamestnaný. V tejto súvislosti poukázal aj na neskoršiu právnu úpravu § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. a tiež skutočnosť, že v roku 2013 ešte neexistovali Opatrenia NBS, ktorými sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať úver na bývanie, resp. spotrebiteľský úver. Vzhľadom na uvedené mal za to, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom požadované obsahové náležitosti, v dôsledku čoho nemôže byť vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov tak, ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Rovnako tak nedošlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne alebo aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal žalovanému náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%.

8. K odvolaniu žalovaného zaslali písomné vyjadrenie žalobcovia v 1. a 2. rade, považujúc odvolanie žalovaného za výslovne účelové a v celom rozsahu za nedôvodné. Ohľadom toho, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je v správnej výške uvedený údaj o priemernej hodnote RPMN, čo potvrdila vo svojom stanovisku aj NBS, žalovaný netvrdil opak, avšak účelovo polemizoval s ustanoveniami ZoSÚ a vôbec nerozlišoval medzi údajom o výške RPMN, ktorý sa vypočítava a údajom o priemernej hodnote RPMN, ktorý je presne určený a zverejnený MF SR a žalovaný ako veriteľ bol povinný do zmluvy o spotrebiteľskom úvere uviesť platný údaj o priemernej hodnote RPMN v čase podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Opakovane poukázali na rozhodnutie NS SR zverejnené v Zbierke stanovísk NS SR č. 4/2022 a to rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022 sp. zn. 9Cdo/287/2021. Zotrvali na tom, že údaj o priemernej hodnote RPMN ako obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebol v zmluve uvedený v správnej výške, teda ako by v zmluve úplne absentoval, a teda jednoznačne bola naplnená zákonná sankcia, že poskytnutý úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov. Nepovažovali za správny názor, že iba v prípade, ak by údaj o priemernej hodnote RPMN v zmluve úplne absentoval, tak by to malo za následok zákonnú sankciu, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súhlasili tiež s tým, z akých zákonných dôvodov považoval súd predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov a to z dôvodu porušenia žalovaného ako veriteľa skúmať bonitu klientov a postupovať s odbornou starostlivosťou s poukazom na ustanovenia § 7 ZoSÚ. Zároveň poukázali na skutočnosť, ktorú tvrdili od začiatku sporu, že v predmetnej zmluve o úvere je nesprávne uvedená celková výška a mena spotrebiteľského úveru ako podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, teda ako by tam údaj nebol uvedený vôbec, čo má za následok zákonnú sankciu v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobcom priznal náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že k priemernej hodnote RPMN sa už vyjadril vo svojom odvolaní a poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 08.02.2023 sp. zn. 7CoCsp/57/2022, majúcu

prítom za to, že európska smernica, ktorá tvorí základ ochrany spotrebiteľa, týkajúcej sa spotrebiteľských úverov, neuvádza priemernú hodnotu RPMN ako podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a toľž už nepredpokladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v prípade jej nesprávneho uvedenia v zmluve. K tvrdeniam žalobcov poukázal na to, že ESD vo veci C-377/14 v bode 87 uviedol, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Ďalej ESD v bode 89 uviedol, že vnútroštátny súd musí v danej veci overiť, či jedna alebo viac súm neboli neoprávnené zahrnuté do celkovej výšky úveru, keďže táto okolnosť môže mať vplyv na výpočet RPMN a ovplyvniť tak správnosť informácií, ktoré veriteľ mal uviesť v zmluve o úvere. V bode 90 uviedol, že informácia spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca má preto podstatný význam. Teda právnu vetu, uvedenú v bode 91, na ktorú sa odvolávajú žalobcovia je treba vykladať v súvislosti s tým, či jedna alebo viac súm neboli neoprávnené zahrnuté do celkovej výšky úveru tak, aby to malo za následok nesprávnosť výpočtu RPMN. Z uvedeného tak jednoznačne vyplývalo, že pokiaľ by sa po výpočte RPMN preukázalo, že táto je vypočítaná nesprávne (a v neprospech spotrebiteľa) a teda do celkovej výšky istiny úveru boli neoprávnené započítané viaceré sumy, má to vplyv na správne uvedenú celkovú výšku úveru. V opačnom prípade, resp. ak je výška RPMN v zmluve o úvere vypočítaná správne, je správne uvedená aj celková výška úveru. Žalovaný v konaní jednoznačne preukázal správnosť výpočtu RPMN. Mal preto za to, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom požadované obsahové náležitosti, v dôsledku čoho nemôže byť vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov tak, ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

10. Ďalšie písomné vyjadrenie podané nebolo.

11. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), posudzujúc odvolanie žalovaného, po zistení, že v danom prípade boli splnené podmienky na podanie odvolania podľa § 361 ods. 1 CSP a po zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti podľa § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), rovnako tak viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP), keď dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je v plnom rozsahu dôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vo výroku vecne správny.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobcovia v 1. a 2. rade ako spotrebiteľia voči žalovanému ako dodávateľovi domáhali určenia, že úver, poskytnutý žalovaným žalobcom v 1. a 2. rade, na základe zmluvy o medziúvere zo dňa 19.09.2013, uzatvorenej medzi žalobcami v 1. a 2. rade a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov. Dôvodili tým, že ako spotrebiteľia dňa 19.09.2013 so žalovaným ako dodávateľom finančnej služby uzavreli zmluvu o medziúvere č. 2829054608, na základe ktorej žalovaný žalobcom poskytol medziúver – spotrebiteľský úver na dobu určitú vo výške 12.600,- eur. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa zaviazali úver splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 75,50 eura pri úrokovej sadzbe 6,59% ročne, pričom počet splátok bol dohodnutý 256, RPMN bola určená 7,6% a priemerná hodnota RPMN 18,63%. Celková čiastka medziúveru bola 34.366,62 eura. Namietali, že v zmysle čl. VIII. bod 8.1 zmluvy o úvere poplatok za spracovanie úveru si veriteľ zaúčtoval tak, že celková suma poukazovaných peňažných prostriedkov úveru bola znížená o výšku tohto poplatku. Preto v úverovej zmluve bola nesprávne uvedená celková výška spotrebiteľského úveru ako podstatná

náležitost' zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poukazom na § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda ako keby tam tento údaj nebol uvedený vôbec, čo malo za následok s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Okrem toho mali za to, že v dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť a ani nie je správne vypočítaná výška RPMN, pretože dôsledkom neoprávneného zahrnutia poplatku za poskytnutie úveru, ktorý predstavuje celkový náklad úveru pre spotrebiteľa do celkovej výšky úveru, bude podhodnotená RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru. Následne súd prvej inštancie požiadal NBS o stanovisko, z ktorého vyplynulo, že hodnota RPMN pre medziúver, ako aj pre stavebný úver bola vypočítaná správne. NBS však vytkla nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN, ktorá správne mala byť uvedená 8,92% a v zmluve bola uvedená 18,63% ročne. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, vyhodnotiac zistený skutkový stav, dospel k záveru, že úver poskytnutý na základe zmluvy o medziúvere zo dňa 19.09.2013, uzavretej medzi žalobcami a žalovanými, je bezúročný a bez poplatkov. Vychádzal pritom z § 9 ods. 2 písm. y) v spojení s § 11 ods. 1 písm. d) (poznámka odvolacieho súdu, správne malo byť b/) zákona č. 129/2010 Z.z. a to nesprávne určenej priemernej RPMN a tiež úver považoval za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na § 7 v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., dôvodiac tým, že preskúmanie schopnosti splácať úver bol nedostatočné, čo spôsobilo hrubé porušenie tejto povinnosti. Námietku žalobcov, ohľadom nesprávne uvedenej výšky úveru a RPMN, vyhodnotil za nedôvodnú, majúc za to, že žalobcovia mali vedomosť o cene úveru, za akú im veriteľ úver poskytol. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, namietajúc, že nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN nemá rovnaké následky ako keby tam nebola uvedená vôbec a taktiež mal za to, že nedošlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať úver s odbornou starostlivosťou. Zdôraznil, že výška splátky nového úveru bola nižšia ako súčet splátok refinancovaných úverov, čiže sa znížilo mesačné splátkové zaťaženie žalobcov. V žiadosti žalobcovia uviedli údaje o rodinnom stave a pred poskytnutím úveru boli obaja žalobcovia preverený dopytmi do spoločného registra bankových a nebankových informácií a bolo zistené, že mali za posledných 12 mesiacov vyhovujúcu platobnú disciplínu. Žalobca F. B. bol preverený aj dopytom do sociálnej poisťovne a bolo zistené, že bol zamestnaný. S odvolaním žalovaného žalobcovia nesúhlasili a zotrvali na tom, že v predmetnej zmluve o úvere je nesprávne uvedená celková výška a mena spotrebiteľského úveru ako podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., čo má za následok sankciu v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.

14. Odvolací súd preskúmavajúc rozsudok súdu prvej inštancie a zaoberajúc sa odvolacími námietkami žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ako aj vykonal stranami sporu navrhnuté dokazovanie a použil správne znenie právnych predpisov, ktoré vo svojom rozhodnutí aj citoval, a preto ich odvolací súd opätovne neuvádza, ale na ne odkazuje.

15. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal argumentáciou žalovaného ohľadom nesprávne uvedenej priemernej hodnoty RPMN v úverovej zmluve, ktorá podľa žalovaného nezakladala bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvného vzťahu, nakoľko len jej absencia by takýto právny následok zakladala. S takýmto právnym názorom odvolací súd nesúhlasil a to s poukazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, v rámci ktorej Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 28. júna 2023 sp. zn. 4Cdo/29/2023 vyslovil záver, že „Spotrebiteľ na základe správne v zmluve uvedených informácií o výške skutočne poskytnutého úveru, dostáva jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku, o tom, čo vlastne spláca a akú sumu si skutočne požičal, ako aj to, akú má povahu jeho záväzkov z hľadiska nákladov s ním spojených. Zároveň nesprávne uvedený údaj môže mať za následok vplyv na správnosť ďalších údajov spotrebiteľskej zmluvy a tiež na samotnú výšku záväzkov spotrebiteľa (výšku splátky, úročenie úverovej sumy). Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nesplnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch).“

16. Z uvedeného, aj podľa názoru odvolacieho súdu, jednoznačne vyplýva, že len správne uvedený údaj v zmluve o spotrebiteľskom úvere je možné považovať za splnenie podmienky podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Nesprávne uvedený údaj sa rovná jeho absencii. Ak by odvolací súd prijal iný výklad, stratil by sa účel a zmysel zákonom stanovených podstatných (povinných) náležitostí v zmluve, nakoľko veriteľa by si mohli uvádzať údaje podľa ľubovôle a sankcionovaná by bola len úplná absencia

údaju, resp. podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. len nesprávne uvedená RPMN a to za podmienky, že by vychádzala v neprospech spotrebiteľa. Takémuto výkladu zákonných ustanovení však nemožno poskytnúť podporu a to aj s poukazom na vyššie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR.

17. Následne sa odvolací súd oboznámil aj s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/57/2022 zo dňa 08.02.2023, ktorý uviedol, že „ustanovenie § 9 ods. 2 písm. y) zák. č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy bolo zák. č. 438/2015 Z.z. s účinnosťou od 23.12.2015 prečíslované na § 9 ods. 2 písm. z) a následne zákonom č. 279/2017 Z.z. z 12.10.2017 došlo k vypusteniu tohto zákonného ustanovenia zo zákona. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. g) Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/105/ES (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery. Teda v zmysle Smernice nie je povinnou náležitosťou zmluvy priemerná RPMN.“ Keďže došlo k vypusteniu sporného zákonného ustanovenia, aj odvolací súd sa oboznámil s dôvodovou správou k zákonu č. 279/2017 Z.z. a z nej vyplývalo, že „návrh zákona upravujúci zákon o spotrebiteľských úveroch zohľadňuje závery Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./H. B. E. v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Okrem toho v osobitnej časti bolo uvedené, že „legislatívno-technická úprava v nadväznosti na zabezpečenie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES") aj v spojitosti s úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ods. 2. Vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57 predmetného rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES by sa nemalo podľa bodu 58 rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií. Veriteľ môže do zmluvy uviesť aj ďalšiu informáciu, napr. odplatu pre daný spotrebiteľský úver.“ Vychádzajúc z uvedeného, aj odvolací súd v danej veci bol toho názoru, že eurokonformným výkladom § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy bolo potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nebolo možné od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov. Vychádzajúc z účelu Smernice bolo potrebné predmetné ustanovenie interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala priemernú hodnotu RPMN. Pokiaľ zákon č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy vyžadoval v § 9 ods. 2 písm. y) takúto náležitosť zmluvy, uvedené sa odchyľovalo od požiadaviek Smernice, a to konkrétne od náležitostí stanovených v čl. 10 ods. 2 písm. g). Bolo potrebné tiež vziať na zreteľ čl. 21 Smernice, z ktorého vyplývalo, že táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, preto členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú do ustanovení tejto smernice. Práve z dôvodu existencie tohto článku došlo aj k vypusteniu sporného ustanovenia, preto odvolací súd bol toho názoru, že aj keď zmluva neobsahovala správnu hodnotu priemernej RPMN, uvedenú nesprávne nebolo možné v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ako ani odvolacieho súdu sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, preto v tejto časti odvolanie žalovaného bolo dôvodné.

18. Nedôvodnosť odvolania žalovaného však odvolací súd vzhľadom na námietku, týkajúcej sa hrubého porušenia povinností podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a mal pritom za to, že veriteľ v zmysle ustanovení § 7 a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou pravdepodobnosťou očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľností, poistného plnenia a pod.). Dôkaz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobú chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa, tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Preto odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalovaný v dostatočnom rozsahu nepreukázal skutočnosť, že by skúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobcov splácať ich úver. Počas súdneho konania predložil žalovaný na preukázanie svojich tvrdení žiadosť žalobcov o úver, potvrdenie o dopyte do Sociálnej poisťovne, či žalobca v 2. rade je zamestnaný, ako aj dopyt do SRBI o úverovej zaťažnosti žalobcov. Z predložených listinných dôkazov však aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo dostatočne preukázané, že by preskúmal tieto skutočnosti riadnym spôsobom, nakoľko žalovaný vôbec neskúmal príjem, resp. zamestnávateľa žalobkyne v 1. rade v Sociálnej poisťovni a z predloženého dopytu do Sociálnej poisťovne ohľadom žalobcu v 2. rade mal preukázané len to, že je zamestnaný. Taktiež neboli preukázané žiadne výdavky spojené s bežnými nákladmi na strane žalobcov, čím žalovaný bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalobcov poskytol im úver, a preto aj podľa názoru odvolacieho súdu došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. bolo potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

19. Na uvedenom závere nemení nič ani odvolacia argumentácia žalovaného, ktorý uviedol, že zákon definoval, že za hrubé porušenie je potrebné považovať posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom pomere, pričom žalovaný v čase schválenia predmetného úveru si preveril schopnosť žalobcov splácať úver porovnaním výšky splátok refinancovaných úverov s výškou splátky nového úveru a tiež žalobcovia v žiadosti poskytli údaje o rodinnom stave, teda mal za to, že postupoval s odbornou starostlivosťou. S uvedenou odvolacou argumentáciou odvolací súd nesúhlasil, nakoľko nevyplývala zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ako ani z dôkazov, nachádzajúcich sa v spise, s ktorými sa súd prvej inštancie riadne oboznámil a poňal ich do skutkového stavu, ako aj správne vyhodnotil. Čo sa týkalo rodinného stavu, v žiadosti žalobcovia uviedli len to, že sú vydatá a ženatý, avšak iné skutočnosti ohľadom rodinného stavu neuvádzali. Taktiež odvolaciemu súdu nie je zrejmé, z čoho žalovaný vychádzal, keď uvádzal, že išlo o refinancovanie úverov, pretože zo žiadosti o úver bez záložného práva vyplýva modernizácia bytu a tiež skutočnosť, že žalobca v 2. rade je zamestnaný, avšak bez uvedenia výšky príjmov a ohľadom

výdavkov sú uvedené len doterajšie záväzky v PSS, a.s., ostatné záväzky a budúca splátka v PSS, a.s. Žiadne iné výdavky žalobcovia neuvádzali, ako ani neuvádzali žiadne príjmy a ani žalovaný nepreukázal, že by ich vyzval na doplnenie údajov, preto aj odvolací súd bol toho názoru, že analýza iba niektorej zo strán rozpočtu (výdavky na doterajšie, ostatné a budúce záväzky) sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

20. Rovnako tak neobstála ani odvolacia argumentácia žalovaného, že neporušil ani povinnosť posudzovania schopnosti splácať úver veriteľom bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, nakoľko pred poskytnutím úveru boli obaja žalobcovia preverení dopytmi do spoločného registra bankových a nebankových informácií – dopytom bolo zistené, že žalobcovia za posledných 12 mesiacov mali vyhovujúcu platobnú disciplínu, ako aj žalobca v 2. rade bol preverený dopytom do Sociálnej poisťovne a bolo zistené, že je zamestnaný. V súvislosti s uvedeným však podľa názoru odvolacieho súdu išlo len o formalistický prístup žalovaného k splneniu povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko z predložených listinných dôkazov žiadnym spôsobom nevyplýva, či vôbec a ako vyhodnocoval získané údaje, keď sa nezaoberal ani tým, že nezistil údaj o príjme žalobcu v 2. rade, ale sa uspokojil s tým, že jeho priemerný vymeriavací základ za posledných 7 mesiacov bol aspoň 9 (a nie 10). Rovnako tak pri žalobcoch vôbec nevyhodnotil, že dátum poslednej delikvencie bol 30.04.2013 a tiež výška mesačnej splátky u žalobcu v 2. rade bola uvedená 322 eur, teda nezodpovedala údajom uvedeným v žiadosti. Navyiac, pozornosti odvolacieho súdu neušiel ani vek žalobcov, a preto je potrebné vytknúť, že žalovaný v rámci preverovania nevykonal ani analýzu budúcich možných príjmov žalobcov ako starobných dôchodcov a taktiež nezisťoval si aj ich výdavky. Vychádzajúc z uvedeného, preto odvolací súd súhlasil s právnym posúdením skutkového stavu, zisteného súdom prvej inštancie, v rámci ktorého dospel k záveru, že u žalovaného išlo o hrubé porušenie povinnosti stanovenej v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

21. Záverom odvolací súd dodáva, že jeho pozornosti neušla ani námietka žalobcov, týkajúca sa absencie povinného údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., avšak uvedené nebolo predmetom odvolacieho prieskumu v zmysle odvolania žalovaného, a preto sa tým odvolací súd nemohol zaoberať. Navyiac, aj keby dospel k záveru o dôvodnosti tejto námietky, nič by to nezmenilo na závere, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., preto vykonávanie ďalšieho dokazovania by bolo nehospodárne.

22. Keďže súd prvej inštancie úver poskytnutý na základe zmluvy o medziúvere zo dňa 19.09.2013 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným správne určil za bezúročný a bez poplatkov a odvolanie žalovaného odvolací súd vyhodnotil len ako čiastočne dôvodné, odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vo výroku vecne správny.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v súvislosti s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešným žalobcom v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia o odvolaní v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Odvolací súd prijal toto rozhodnutie v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).